

2. Zarzut drugi, w którym podniesione zostało, że art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, w znaczeniu nadanym mu przez instytucje w niniejszej sprawie, nie może być stosowany do przywozu z państwa będącego członkiem WTO, ponieważ takie stosowanie jest niezgodne z porozumieniem antydumpingowym WTO.
3. Zarzut trzeci, w którym podniesione zostało, że ocena szkody nie uwzględnia czynników, które zrywają związek przyczynowy między domniemaną szkodą a domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Daimler przeciwko Komisji

(Sprawa T-128/14)

(2014/C 151/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Arhold, B. Schirmer i N. Wimmer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 13 grudnia 2013 r. – SG.B.5/MF/rc – sg.dsg1.b.5(2013) 3963453 – GESTDEM 2013/4643;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zwraca się przeciwko decyzji Komisji w sprawie jego wniosku potwierdzającego o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących postępowania na podstawie art. 29 dyrektywy 2007/46/WE ⁽¹⁾ w związku z odmową rejestracji określonych pojazdów przez Republikę Francuską.

Na poparcie skargi skarżący podnosi, co następuje:

1. Naruszenie prawa dostępu do akt

- Skarżący podnosi w tym miejscu, że Komisja błędnie zanegowała prawo dostępu do akt na podstawie art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Twierdzi, że postępowanie na podstawie art. 29 dyrektywy 2007/46 dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie. W tym charakterze przysługuje mu prawo dostępu do dotyczących go akt jako niezbędna przesłanka skutecznego wykonania jego prawa podstawowego do bycia wysłuchanym.

2. Naruszenie praw skarżącego wynikających z konwencji z Aarhus ⁽²⁾

- Skarżący podnosi naruszenie konwencji z Aarhus w związku z rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006 ⁽³⁾. Dokumenty, do których skarżący chce uzyskać dostęp, zawierają informacje dotyczące środowiska. Dla odmowy ze względów ochrony bieżących postępowań dochodzeniowych nie ma powodów ani prawnych, ani faktycznych; w szczególności odmowie sprzeciwiają się wymogi określone w konwencji z Aarhus.

3. Naruszenie prawa dostępu do dokumentów na podstawie art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 15 ust. 3 TFUE i na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽⁴⁾

— Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, a tym samym art. 15 ust. 3 TFUE i art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, gdyż przysługuje mu prawo dostępu do żądanych dokumentów i nie występują powody wykluczające dla odmowy dostępu.

— Skarżący podnosi przy tym, że Komisja wbrew swojemu obowiązkowi rezygnuje z konkretnego indywidualnego zbadania żądanych dokumentów i błędnie opiera swoją decyzję na ogólnym wyjątku. Poza tym występuje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów. Komisja nie uwzględniła tego wbrew swemu obowiązkowi. Komisja nie przeprowadziła wyważenia interesów wymaganego na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 i wskazała ogólnie na ochronę celu dochodzenia.

4. Naruszenie art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

— Skarżący podnosi w tym miejscu, że Komisja nie uzasadniła swej decyzji w sposób odpowiadający wymogom art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263, s. 1).

⁽²⁾ Podpisana w dniu 25 czerwca 1998 r. w Aarhus Konwencja dostępu do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2014 r. – PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia przeciwko Radzie

(Sprawa T-139/14)

(2014/C 151/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Kodya Dumai, Indonezja) i PT Wilmar Nabati Indonesia (Medan, Indonezja) (przedstawiciel: adwokat P. Vander Schueren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2), w zakresie w jakim nakłada na stronę skarżącą cło antydumpingowe, oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.